

בס"ד

בלבבי'פדיה עבודתה' גביה

ג' תמוז תשפ"ז

◆ שיעור מוגה

◆ תמצית השיעור

ליצירת קשר
ישראל 073.295.1245
ארה"ב 605.313.6660

שיעורי הרב מנחם
ב"קול הלשון"

בלבבי
משכן
אבנה

לקבלת הקונטרס בדוא"ל, יש לשלוח בקשה לכתובת:

bilvavi231@gmail.com

לקבלת הקונטרס בפקס, יש לשלוח בקשה לפקס המערכת:

03-5480529

ניתן לשמוע את השיעור בחיוב לקול הלשון

או למספר הישיר לשיעורי הרב

073-295-1245

ולהקיש: כוכבית וסולמית ביחד [*#]

42620370 [מספר שיעור]

סולמית [#]

© כל הזכויות שמורות

מערכת 'בלבבי משכן אבנה'

טלפון: 052.763.8588

פקס: 03-5480529

ת.ד. 34192

ירושלים

9134100

bilvavi231@gmail.com

קו ישיר לשמיעת

שיעורי מורנו הרב שליט"א

ב'קול הלשון':

ישראל 073.295.1245

USA 718.521.5231

רבישת ספרי הרב: ספרי

אברמוביץ

משלוח ברחבי העולם

03.578.2270

זה המבנה השורשי של חלוקת הצורת אדם לשלושה חלקים, שלושת השלישים הללו.

וא"כ, ביחס הזה שהוזכר שעיקר האדם הוא הגויה, בהקבלה לנפש רוח ונשמה, כיון שהרוח נמצאת בגויה, א"כ עולה שהרוח היא היא העיקר שבאדם.

וכמובן, השאלה עימדת מאליה, הרי לכאורה הנשמה גבוהה יותר מהרוח, והיא צריכה להיות בעיקר ומדוע הרוח היא העיקר. וידועים דברי הגר"א בזה שהרוח הוא מקום הבחירה שבאדם, ולכן הרוח נמצאת בלב כיון שבלב ישנם את שני מפתחי הלב שיש באחד מהם יצר טוב ובאחד מהם יצר הרע שזה שורש הבחירה, והרי ששורש הבחירה שמתגלה בלב, היא מתגלה דייקא ברוח שבלב שהוא הכח הבוחר שבאדם.

וכמו שהרחיבו רבותינו, הנשמה שמתגלה באדם, היא למעלה מהשגתו, היא ה'מקיפין' שלו ולא המדרגה שלו, ורק מה שמתגלה בלב מכח 'זידעת היום והשבת אל לבבך' (דברים ד, לט), כשהידיעה מושבת אל הלב שיש בו את מקום הרוח, זוהי עצם מדרגת האדם ששם הוא מקום בחירתו.

ולמטה מכך, הנפש היא המדרגה התחתונה, שהאדם כבר השיג אותה.

וא"כ, נשמה היא מה שלמעלה מהשגתו של האדם שנמצאת 'במקיפין' שלו בבחינת "מרחוק הוי"ה נראה לי" שהוא עדיין לא נקנה אצל האדם, ולעומת כך הנפש היא המדרגה שהאדם כבר השיג אותה, והמדרגה שבה האדם נמצא עכשיו ששם מקום הבחירה, זהו ברוח

גדר ה'גויה' שבאדם מלשון גו - תוך ששם נמצאת מדרגת הרוח, מקום הבחירה שהוא עיקר האדם

גויה - כמו שידוע מדברי חז"ל בספר יצירה, קומת האדם בנויה בכללות משלושה חלקים - ראש, בטן וגויה, הראש הוא החלק העליון שבאדם, הבטן הוא החלק התחתון וגויה היא החלק האמצעי שנמצא ביניהם, וכהגדרה כוללת זה מוגדר שיש בקומת האדם ג' שלישים, השליש העליון הוא הראש, השליש האמצעי הוא הגויה והשליש התחתון נקרא בטן.

ומה שגויה נקרא גויה זה מלשון גו שהוא התרגום של תוך בלשון הקודש, הקצוות הם השליש העליון שהוא הראש והשליש התחתון שהוא הבטן, והתוך שבין אותם קצוות בקומת האדם, היא הגויה.

וביחס מסויים, הגויה שהיא הגו, התוך - האמצע, היא היא עיקר הקומת אדם ולעומת כך הקצוות כהגדרה כוללת הם אינם עיקר הקומה [בבחינה מסויימת].

ובלשון אחרת והיינו הך, הרי כידוע מלך זה ראשי תיבות מח לב כבד - שהם מקבילים ליחסיות של ראש בטן וגויה - ולפי ההגדרה הפשוטה בדברי חז"ל^א הם מקבילים גם לנפש רוח ונשמה, הנפש נמצאת בשליש התחתון דהיינו בכבד שכהגדרה רחבה יותר זה מוגדר בטן, הרוח נמצאת בלב-ריאה שזה הגויה, והנשמה נמצאת במח שבראש האדם, ומלעילא לתתא-מח לב כבד מקבילים לנשמה רוח ונפש.

^א על אף שזה סוגיא מורכבת יותר בדברי חז"ל.

שבתחילה היה במדרגה של רוח, הרוח הזו יורדת עכשיו למקום הכבד - הבטן שבו.

אבל אין הכוונה שהרוח הזו יורדת ממדרגתה אלא היא יורדת למדרגת הנפש כי היא כבר לא נמצאת במדרגת הרוח בהבחנה של תנועה ושל בחירה ועבודה, אלא היא מדרגה שהאדם כבר קנה אותה, וכיון שהוא זכה להשיג את אותה מדרגה הרי שהרוח הזו הופכת להיות נפש בבחינת 'שבת וינפש' (שמות לא, ז), כלומר - בעומק זוהי מדרגת שבת שהיא זמן של מנוחה ולא זמן של תנועה כמו שנאמר בקרא (שם טז, כט) "אל יצא איש ממקומו ביום השביעי", ולכן מתגלה בשבת ה'וינפש' מלשון נפש כי מה שביום חול היה בבחינת רוח, הופך להיות נפש במדרגת שבת.

וכמובן, מצד סדר העבודה, ההגדרה הפשוטה היא הפוכה שהנפש צריכה לעלות לרוח והרוח צריכה לעלות לנשמה, אבל זה מצד הסוגיא של סדר העבודה², אבל כאן הסוגיא היא בדבר שהיה אצל האדם במדרגת בחירה, שכשהוא הפסיק להיות אצל האדם במדרגת בחירה מחמת שהוא זכה להשיגו, הוא מוגדר כיורד למדרגת נפש שהוא המקום המושג כבר.

וזה א"כ בכללות ממש, כל צורת קומת העבודה של האדם - יש את החלק שהוא למעלה מהשגתו, יש את החלק שהוא כבר השיג, ויש את החלק שבו נמצא מקום הבחירה שלו ששם עבודתו, ולפי היחס הזה משתנים כל חלקי המדרגות.

שבלב ובריא ששם נמצא מקום הבחירה. ולכן העיקר שבאדם הוא היחס של הרוח והיחס של הגויה שהיא מקום הרוח.

והיינו לפי דברי הגר"א שהוזכרו שעיקר האדם זה מקום הבחירה, וכיון שעיקר הבחירה היא במדרגת הרוח הרי שעיקר מדרגת האדם היא הגויה.

אבל כהגדרה כוללת, הרי כל הוויתתה של הרוח היא תנועה שבהרחבה יותר זה הכח של ארבע רוחות השמים שמתנועעות לכל צד, ומצד כח הבחירה שבאדם ישנם ששה צדדים, והאדם יכול לבחור מכל אחד מששת האפשרויות - הצדדים שישנם.

גדר 'נחת' - רוח - הירידה של הרוח למדרגת נפש מכח שהאדם השיג את המדרגה הזו והגיע למנוחה

אבל מ"מ ברוח עצמה, יש הבחנה של התנועה שברוח ויש הבחנה של נחת-רוח כלשון חז"ל בכמה מקומות, כלומר - יש יחס של תנועה ברוח ויש יחס של מנוחה ברוח, ובהקבלה למה שהוזכר עד השתא, גדר הדבר הוא כך - כאשר האדם נמצא במדרגת רוח באופן שעומדת לפניו בחירה, הרי שאין לאדם מנוחה, כיון שבשעה שהוא עומד בפני בחירה, הוא דייקא במצב של עבודה ולא של מנוחה, אבל כשהוא כבר בחר בטוב והוא זכה כבר להשיג את אותה מדרגה, זה הופך להיות אצלו בהבחנה של נחת-רוח מלשון נחית דרגא, כי הרוח כבר יורדת והופכת להיות הנפש שלו שזהו החלק המושג שהאדם כבר השיג, ונמצא שכאשר הוא בחר בטוב, מה

² שזה סוגיא נפרדת לעצמה - ובכל סוגיא צריך לראות את התשתית ואת המבנה של אותה סוגיא.

רוח מחמת גילוי טבע תנועתה להתנוועע אחר הנשמה כברזל אחר אבן השואבת וכבן החושק לאביו וכדו', כלומר - זה לא תנועה של בחירה אלא זה תנועה שהמדרגה התחתונה יותר מתנועעת למדרגה העליונה כענף שמתנועע אחר השורש.

ומצד היחס הזה, יש את עיקר כח הרוח שמתגלה בגויה שנקראת **גויה** מלשון **גו** - תוך שזה הרוח שנמצאת באמצע במקום הבחירה של האדם כפשוטו, אבל בתפיסה העליונה שהוזכרה, תפיסת הבחירה שהאדם בוחר היא להתנוועע אחרי השורש, וזה גופא הבחירה - לבחור ללכת אחרי השורש.

ירידת הרוח למדרגת נפש מכח השגת המדרגה וירידת הרוח לנפש מכח נפילה שגם מה שהיה עד כה בנפש חוזר למקום הבחירה

ובהרחבה יותר - כאשר האדם השיג מדרגה, היא מוגדרת במדרגת נפש, ואילו כשהוא עדיין בוחר בה, היא מוגדרת רוח, - אבל גם כאשר הוא בוחר במדרגת הרוח, לפעמים ח"ו, האדם בוחר ליפול ממדרגתו שזה ירידה למדרגת נפש מצד הקלקול.

כלומר - יש אופן שהרוח יורדת והופכת למדרגת נפש מחמת שהוא קונה את המדרגה הזו בבחירתו, ואז, מה שקודם לכן היה רוח הופך עכשיו למדרגת נפש מצד התיקון, אבל מצד הקלקול יש אופן שהרוח יורדת לנפש שגם בדבר שהאדם כבר קנה אותו ויתכן שהוא החזיק במדרגה הזו כבר זמן וזמנים טובא, אבל

עיקר גדר הבחירה בין טוב לרע בבחינת 'בינונים זה וזה שופטים'

אבל ישנו יחס נוסף - הרי כאשר האדם בוחר במדרגת הרוח באופן הפשוט יותר, הוא בוחר - או בטוב מצד התיקון או ח"ו מצד הקלקול להיפך - אבל זה בחירה שנמצאת בתוך הרוח עצמו משורש שתי מפתחי הלב שבימין ושמאל הלב שהם מקום משכן היצר טוב והיצר הרע, וזוהי בחירתו בין היצר הטוב לבין היצר הרע², והרי שמצד כך, זה תפיסה של בחירה בתוך המלחמה, וזוהי מדרגת הבינונים כמו שאומרים חז"ל רשעים, יצר הרע שופטים, צדיקים יצר הטוב שופטים ובינונים - שהם מלשון **בין לבין** כידוע - זה וזה שופטים, והיינו שכיון שתפיסת הבינוני היא שהוא נמצא בין שני דברים, כל הזמן עומדים כנגדו שני הצדדים הללו וזה גופא ה'זה וזה שופטים', ושם נמצאת עומק העבודה הזו לבחור באחד משני הצדדים ההפוכים ולבחור בצד אחד ולא בצד השני.

אבל ישנה מדרגה עליונה יותר של בחירה שזה מה שמונח בלשון הפסוק שנאמר אצל אדם הראשון (בראשית ג, ח) "וישמעו את קול ה' אלקים מתהלך בגן **לרוח היום**" שזה רוח שמתנועעת אחרי הנשמה, כלומר, על אף שיש תנועה ברוח אבל זה לא רוח שמתנועעת בתפיסה של בחירה שנמצאת בגויה אלא זה רוח שבוחרת באור הנשמה שבראש, וזה גם ההבחנה של מה שאומרים חז"ל שיש נחת רוח לפני הקב"ה 'שאמרתי ונעשה רצוני', וכן בעוד לשונות. שזה לא נחת רוח של השגת דבר שיורד למדרגת נפש כפי שהוזכר לעיל, אלא זה נחת

² ובעומק יותר זה לא בחירה רק בין היצרים אלא בין תפיסת טוב לתפיסת רע אלא שההתגלות של זה מתגלה בצורה של יצרים.

גדר כניסת המקיף של הנשמה ל'פנימי' שבמדרגת הבחירה שברוח באופן של השבה אל הלב או באופן דממילא ע"י הורדת הרוח לנפש וממילא הנשמה יורדת למדרגת רוח

וכמו שהרוח יכולה לרדת לנפש למטה, הרוח יכולה גם לעלות לנשמה, אלא שכפשוטו, מה שהרוח עולה לנשמה זהו רק באופן שהוא בחר והשיג מדרגה שע"כ הנשמה יורדת למדרגת רוח, והרוח יורדת למדרגת נפש, כלומר, כשהרוח בוחרת בטוב והיא קנתה את מדרגתה שמה שקודם לכן היה רוח הופך להיות נפש, זה ע"י הנשמה שהיתה 'מקיפים' שהופכת להיות 'פנימיים', וכפי שנתבאר לעיל שהנשמה היא 'מקיף' ורק במדרגת רוח 'פנימי', וכאשר האדם זוכה שמדרגת הרוח הפכה להיות נפש, הרי שמה שהיה קודם לכן 'מקיף', הופך עכשיו להיות 'פנימי' במדרגת בחירה.

ואמנם מלבד 'פנימי' שבמדרגת בחירה בנקודת מקום הבחירה שזה ה'פנימי' במדרגת רוח, יש 'פנימי' בדבר שהאדם כבר השיג אותו במדרגת נפש.

וא"כ, כשהאדם בחר ברוח בתיקון, מה שעכשיו נקנה אצלו אותה מדרגה היינו שהיא הפכה להיות נפש ומה שהיה 'מקיפין' בבחינת הנשמה שבמח הראש, נכנס עכשיו ללב.

ומתחדד כאן א"כ שישנם שני אופנים יסודיים מהו המהלך של 'ידיעת היום והשבות אל לבבך', האופן הפשוט הוא שה'ידיעת היום'

כשהוא נופל לגמרי ממדרגתו מתגלה שמה שמקודם לכן היה כבר קנוי אצלו במדרגת נפש ואילו הרוח התגלתה במדרגת בחירה עליונה יותר, עכשיו הבחירה שלו יורדת למדרגה תחתונה, ויוצא שבזה שהוא בחר בחלק הרע הנמוך והשפל שכבר לא היה בבחירתו, עי"כ מה שהיה אצלו במדרגת נפש הופך להיות אצלו במדרגת בחירה והרי שהוא חוזר להיות במדרגת הרוח.

ובהגדרה כללית, זה בעומק ההגדרה של מי שמחלל שבת, כיון ששבת זה זמן של 'שבת וינפש' - מנוחה ע"י 'לא תעשה כל מלאכה' (שמות כ, י), ובשורש, ה'כל מלאכה' זה לא רק ל"ט מלאכות כפשוטו כמו שלומדים ממלאכות המשכן, אלא ב'לא תעשה כל מלאכה' מונח גם לא לעשות פעולה של בחירה.

והגילוי הגמור של זה מתגלה ביום הכפורים שנקרא 'שבת שבתון' (ויקרא כג, לב), שמאותה הבחנה אומרים חז"ל שביום הכפורים "לית ליה ליצר הרע רשות לאסטוני", אבל ה'מעין' של זה מתגלה בעיקר התפיסה של שבת [רק שבשבת הבחירה נמצאת יותר בגילוי מאשר ביוהכ"פ]⁷.

וא"כ, העומק של חילול שבת הוא איבוד מדרגת הנפש שעניינה מנוחה מהבחירה וכניסה למדרגת הבחירה שברוח, וזה ההגדרה שהוזכרה שהרוח יכולה ליפול למדרגת הנפש, שגם בנפש עצמה יתגלה בחירה של רוח.

⁷ וגם ביוהכ"פ עדיין יש בחירה כמו שאומרת הגמ' ביומא 'כמה בתולתא איבעול ביוהכ"פ'.

שהם ה'מקיפים' הופכים להיות אצלו 'פנימיים' באופן דממילא.

וכמובן, הדרך הנכונה היא לעבוד הן בסדר הפשוט של 'וידעת היום והשבות אל לבבך' והן בשבירה של המידה להדיא ועי"כ הוא מאיר מכח שניהם יחד את הצורה השלמה של 'וידעת היום והשבות אל לבבך'.

גדר הבחירה העליונה לבחור להתנועע אחר השורש

זהו האופן שהעבודה במדרגת הרוח היא לבחור, אבל לעיל הוזכר אופן נוסף שיש עבודה ברוח לבחור ללכת אחרי השורש שבלשון רבותינו זה מוגדר - לבחור, שלא לבחור ובלשון פשוטה מגדירים את זה חלק מרבותינו, להשליך את הבחירה לקדוש ברוך הוא, ובלשון נוספת ההגדרה היא - לבחור באמונה שהקדוש ברוך הוא מנהיג את הכל, שאם הוא מאמין שהקב"ה מנהיג את הכל הוא מודע לכך שלא הוא בוחר בעצמו אלא הקב"ה בוחר, - אלא שכמובן לא סגי שהוא מצפצץ בפיו את הדברים הללו אלא שבאמת האמונה בוקעת אצלו במדרגת לבו ועי"כ כן, הרוח מתנועעת אחרי השורש, אחר האמונה - הנשמה.

ובלשון אחרת, יותר דקה - כח האמונה הוא כח 'מקיף' אצל האדם, וסוף כל סוף, בכל מדרגה שהאדם נמצא, האור של האמונה הוא 'מקיפים', אבל ישנה תנועה אחרי השורש מחמת שהאור הופך להיות מציאות של טבעיות פשוטה, וכמו בדוגמאות שהוזכר, ברזל אחר אבן השואבת וענף שמתנועע אחרי השורש וכדומה שהם טבעיות פשוטה, ומצד כך מה שהרוח בוחרת

הוא במקום המח ששם נמצאת ידיעת המוחין שהיא בחינת 'המקיפים' של הנשמה, ולאחר מכן 'השבות אל לבבך' שהאדם עובד להפוך את ה'מקיף' ל'פנימי'.

אבל ישנה עבודה מקבילה לכך שהאדם עובד שמה שהיה רוח במדרגת בחירה, יהפוך להיות נפש שהוא דבר המושג. ואז, כהגדרה כוללת, **באופן דממילא** מה שהיה נשמה הופך להיות עכשיו רוח, וא"כ לעומת האופן הראשון שיש עבודה להדיא של 'וידעת היום והשבות אל לבבך', יש עבודה נוספת שהוא משיב את הרוח דהיינו את מדרגת הבחירה למדרגת השגה בנפש, ועי"כ באופן דממילא, מה שהיה 'מקיפים' במדרגה העליונה של הנשמה, הופך להיות 'פנימי'.

ובלשון פשוטה של עבודה - בעבודה הפשוטה של 'וידעת היום והשבות אל לבבך', צורת העבודה היא להתבונן ולהתבונן, אם בצורה היסודית המבוארת בספרי חב"ד, ואם בצורה המבוארת אצל בעלי המוסר כמו אצל הסבא מקלם^ה וכדו', אבל זוהי ההגדרה הכוללת של 'וידעת היום והשבות אל לבבך' כפשוטו.

אבל יש דרך של עבודה לשבור את המידה מצד נקודת הבחירה שבו, וכדוגמא בעלמא, זוהי הדרך של נובהרדוק כהגדרה כוללת, שהתעסקו עם שבירת הלב, ואמנם עצם שבירת המידות התגלתה אצל כל רבותינו אבל הדוגמא של נובהרדוק היא דוגמא קיצונית שעיקר העבודה לא בנויה ע"ג מוחין אלא ע"ג שבירה שהאדם שובר את כח הרע שנמצא בלבו, ומכח כך הוא גורם שמה שקודם לכן היה אצלו בנקודת בחירה, כעת אין לו בזה בחירה - ואז המוחין

^ה שבכל אחד מהם ישנה דרך שונה מאד, מהי צורת ההתבוננות ואיך היא צורת ההשבה אל הלב.

נאמר "כל באיה לא ישובון", ומי שנמצא בשער הנו"ן של הקדושה, הרי שבעצם הוא למעלה מהבחירה, - כל הבחירה שיכולה להיות לאדם היא האם להגיע לשם, אבל כשהוא שם, אין לו בחירה.

במ"ט שערים שבלב, גם בכל שער שהאדם קנה אותו, עדיין עומד כנגדו שער הטומאה, אבל בשער הנו"ן ההגדרה בעומק היא שאין בו בחירה, הן בשער הנו"ן של הקדושה והן בשער הנו"ן של הטומאה, וכל הבחירה של האדם היא אם להגיע לשם, אבל כשהוא נמצא שם לא קיימים שם שני צדדים זה לעומת זה.

ובתמצית א"כ, - אין כנגד שער הנו"ן של הקדושה שער הנו"ן של הטומאה שעומדים זה לעומת זה באותו עולם אלא הם נבדלים לגמרי זה מזה.

ומ"מ א"כ, עיקר הנקודה שנתבארה היא שעומק הבחירה של האדם היא בתוך מדרגת הלב עצמו שהאדם בוחר לצאת מהמ"ט שערים שבלב ולהיכנס לפנימיות מעמקי הלב שזה שער הנו"ן שבלב.

וכשמתגלה שער הנו"ן שבלב, שם זה לא רוח כפשוטו שהרי כמו שאומר הרמב"ן על מה שאומרת הגמ' "נו"ן שערי בינה נבראו בעולם וכולן ניתנו למשה רבינו חסר אחת" וכו' ששער הנו"ן הוא לא נברא אלא הוא אור שלמעלה מהבריאה, ובהקבלה למה שנתבאר - מדרגת הבריאה זה כל מה ששייך לתפיסת ה'פנימיים' ומה שלמעלה מהבריאה מוגדר כ'מקיפים', וזהו שער הנו"ן שאף שהוא נמצא בתוך הבריאה אבל הוא למעלה מתפיסה של 'פנימי' אלא הוא אור שלמעלה מהבריאה, וכמו שזה נאמר ביחס לשער הנו"ן במדרגת עולם, כך זה ביחס לשער

היינו את מה שגנוז במעמקי הלב עצמו. והסבר הדברים - הרי בלב עצמו ישנם שתי מדרגות, יש את החיצוניות של הלב ויש את הפנימיות של הלב, ומצד כך, מה שנתבאר שהרוח נמצאת במקום הבחירה שבלב שיש בו את שתי מפתחי הלב שהם שני היצרים, זה רק החיצוניות שבלב ולא נקודת הפנימיות של הלב.

ההבדל בין המ"ט שערים שיש בהם בחירה בין ב' צדדים לבין שער הנו"ן שמתגלה בו צד אחד בלבד או דקדושה או להיפך

ובהרחבה יותר - במקום הבחירה שבלב ישנם מ"ט שערים שיש בהם מ"ט פנים טהור ומ"ט פנים טמא. וזה גופא הגדרת הבחירה, בין המ"ט פנים טהור שזה משורש היצר טוב לבין המ"ט פנים טמא שזה משורש היצר הרע.

וא"כ, במ"ט שערים שבלב ישנם שני צדדים, ושם העבודה היא בחירה כפשוטו, לבחור בצד אחד, אבל במקום הפנימי שבלב שהוא שער הנו"ן שגנוז במעמקי הלב, שם, אין שני צדדים, שם יש רק צד אחד שהוא צד הקדושה בלבד.

כלומר - על אף שמלבד מ"ט שערי טומאה יש גם שער הנו"ן דטומאה - הגדרת הדבר בלשון מתומצתת - במ"ט פנים טהור ומ"ט פנים טמא יש שני צדדים ויש ביניהם בחירה, לעומת כך בשער הנו"ן, אין בו בחירה - או שהאדם נמצא בשער הנו"ן דקדושה או שהוא נמצא בשער הנו"ן של טומאה - אבל זה לא מקום שיש בו לאדם בחירה בין שני צדדים בגדר בינונים שהוזכר ש'זה וזה שופטן'.

מי שנמצא בשער הנו"ן של הקלקול, על זה

כמו שמצד הקלקול מתגלה 'הלך אחר לבו' כמו שאומרים חז"ל, כך יש 'הלך אחר לבו' מצד הקדושה, ובפנימיות הלב גנוז המקום להתנועע אחרי השורש שלמעלה מתפיסת בחירה.

'ליבי אומר לי' - הוודאות שזה כך מכח שאין שני צדדים כי אין ספק

והמקום הזה הוא הנקרא בלשון הראשונים 'ליבי אומר לי', ולכאוף איך הלב אומר, ומאיפה הלב אומר? - אלא בעומק, המקום של 'ליבי אומר לי', הוא מקום שיש בלב צד אחד מוחלט, שלא כמו שאר ההכרעות שישנם בשכל שכשיש שני צדדים, השכל מכריע.

והרי ידוע מה שאומרים רבותינו שכשהרא"ש או שאר הראשונים אומרים דבר שהמקור שלו הוא 'ליבי אומר לי' זה יותר גבוה מכל דברי הרא"ש שבכל הש"ס כולו, ובהגדרה החיצונית יש שמגדירים זאת, שלעומת כל דברי הרא"ש בכל הש"ס שזה מתייחס לאותו מקום עצמו, מה שהרא"ש אומר מכח 'ליבי אומר לי' זה מכח תפיסת ההיקף שהיה לרא"ש מכל התורה כולה. אבל העומק של ההגדרה הזאת עצמה היא ש'ליבי אומר לי' הוא מגיע ממקום יותר עמוק, והאמירה של הלב הזאת, היא אמירה שהוא מדבר ממקום עמוק יותר בלב שבו אין לו שני צדדים ללא צורך בראיה - ליבי אומר לי שזה כך! - במקום שיש שני צדדים שיש מ"ט מול מ"ט, שם צריך להביא ראיה, כיון שכנגד המ"ט פנים הללו, יש גם מ"ט פנים הפוכות, והיינו שבדרך השכל אפשר להסביר גם בדיוק להיפך,

הנו"ן במדרגת נפש, ששער הנו"ן של הלב איננו במדרגת לב אלא כמו שאומרים רבותינו, הוא אור עליון שיורד ללב.

וא"כ, במדרגת רוח כפשוטו יש שני צדדים מכח המ"ט שערים, מ"ט טהור ומ"ט טמא זה לעומת זה, ובחירה ביניהם, אבל שער הנו"ן שבלב, אמנם הוא גנוז בלב עצמו, אבל מצד עצמו הוא למעלה ממדרגת הלב בבחינת 'לא נברא' שגנוז בלב.

מדרגת לב טהור 'ברא' לי - הארה שלא היתה שייכת שתהיה בלב הקודם כלל

וע"ז נאמר 'לב טהור ברא לי אלקים' כיון שהלב הטהור הגמור הוא עדיין לא נברא ולכן הבקשה היא 'לב טהור ברא לי שהאדם מבקש מהקב"ה שיברא לו לב חדש שמתגלה בו כח שבלב הקודם שהיה שם עד עכשיו, לא היה יכול להיות שיהיה לו, כלומר - אם מה שעד עכשיו הוא לא היה בלב רק במקרה, א"כ הבקשה צריכה להיות שבחינת ה'לב טהור' תתגלה בלב, אבל מה שהבקשה היא דייקא **לברוא** לו לב טהור זה מכריח שהבקשה היא להאיר הארה שלא היתה שייכת בלב הקודם.

והכח הזה נמצא דייקא במקום הלב, ולכאוף מדוע הוא לא מתגלה בנשמה אלא דוקא בלב? - זה עומק ההגדרה שנתבארה, שפנימיות הבחירה שנמצאת בלב, היא לא בחירה בין שני צדדים של מ"ט מול מ"ט אלא פנימיות הבחירה היא לבחור בנו"ן שבלב והנו"ן שבלב זה התנועעות אחרי השורש.

הגילוי ששער הנו"ן הוא אלקות - ש'האמנת אלקות' היא וודאות שלמעלה מתפיסת הבחירה

ולפי"ז נבין הגדרה יסודית ועמוקה - הרי שורש כל המצוות כולם זה 'אנכי ה' אלקיך' שבלשון רבותינו זה נקרא "האמנת אלקות", ולכאורה ההגדרה היא שיש לאדם בחירה בין האמנת אלקות לבין ח"ו אלהים אחרים, שכמו שיש לאדם בחירה ככל הענפים כולם של המצוות, כך יש לאדם בחירה בשורש של האמנת אלקות - וזה גופא הציווי שנאמר בקרא 'אנכי ה' אלקיך וגו' לא יהיה לך' וגו' כי יש בחירה גם בשורש השורשים.

אבל בהגדרה העמוקה - הרי כלשון חז"ל הידוע 'אנכי ולא יהיה לך בדיבור אחד נאמר', והיינו שבמקום ה'אנכי ה' אלקיך' של האמנת אלקות באופן הגמור שבו, הוא למעלה מתפיסת בחירה, אמנם כשהאדם נמצא במדרגה תחתונה יש לאדם בחירה גם על האמנת אלקות - ופוק חזי, יש אנשים שמאמינים ויש ח"ו מי שאינו מאמין, אבל בהגדרה העמוקה, כשמגיעים למקום האמונה, שם יש רק צד אחד ולא שני צדדים.

וזה גדר הודאות של "הודאי שמו כן תהילתו"^ט של הקב"ה, כי כשיש שני צדדים זה מכח תפיסת ספק, שצריך להביא ראיות, וכשהאלקות נעלמת, הרי שיש כביכול שני צדדים אם הוא קיים או לא קיים שזהו ה'אכן אתה א-ל-מסתתר' שהתחדש בבריאת העולם שהוא מל' העולם

אלא שישנה הכרעה משורש הכרעה דתיקון שמכריעה.

אבל במקום של 'ליבי אומר לי', מתגלה אצל האדם מקום שאין שם ספק - אי אפשר להביא לזה ראיה, ובלשון יותר עמוקה - **לא צריך** להביא לזה ראיה.

וכפי שהוזכר רבות במקומות אחרים, ביחס למה שאומר שלמה המלך 'ליבי ראה הרבה חכמה' **ראיה** זה מלשון **ראיה**, - שבעצם הם דבר והיפוכו, כלומר - במקום שאין ראיה גמורה, שם צריך להביא ראיה, שזה הרי הגדר של עדים שכשיש ספק מה היה במציאות מביאים ראיות של עדים וכדומה, וכמו כן כשיש ספק בהלכה מה גדר הדין, מביאים ראיות לכך מהסוגיות, מהראשונים בשביל להכריח כצד אחד שיש בדבר.

אבל במקום שיש ראיה בבחינת 'ליבי ראה הרבה חכמה', מכח תפיסת הכלל של 'ליבי ראה' שלמעלה ממקום ההתפרטות, מתגלה התפיסה שלמעלה מהמקום של השני צדדים שהיא תפיסת ההתפרטות.

ואם כן, עומק הבחירה היא לבחור במקום שגנוז בלב שאין בו שני צדדים אלא לגלות את הצד האחד המוחלט.

^ט והיינו כמו שהוזכר לעיל ש'ליבי אומר לי' זה מכח ראיה של כל התורה כולה יחד - שזה מה שמונח ב'ליבי ראה הרבה חכמה'.

^ח ויש מחלוקת ראשונים אם היא עצמה גם כן מצוה.

^ט לשון הפיוט שנוהגים לומר אחר קדושה בימים נוראים.

אבל במקום שער הנו"ן דקדושה שבנפש ביחס לשורש העבודה העצמית הפנימית^א, שם האדם נמצא במקום שאין שני צדדים, וכשהוא מגיע למקום הזה, יש לו הכרת אלקות **באופן של פשיטות**.

ואם כן, מי שכל אמונתו בקדוש ברוך הוא היא ממקום הבחירה שבו, הרי שהוא לא דבוק 'בודאי' כיון שיש לו שני צדדים על אף שהוא בוחר מתוכם בצד הטוב, ומתגלה שבשורש תפיסת נשמתו אין מקום של פשיטות גמורה, כיון שכל מקום שיש בו שני צדדים שצריך לבחור, הרי הוא ההיפך מפשוט, כמו שברור.

וכשהוסבר שכתר שער הנו"ן שבנפש הוא מקום הבחירה שהרוח צריכה לבחור בו, זה בחירה שונה מהבחירה שבמ"ט שערים - מי שכל בחירתו היא במ"ט שערים שבלב, הרי שאין לו תפיסה של פשיטות גמורה בלב ולא מתגלה אצלו אלא בחינה של בינה והתבוננות שבנויה על תפיסת הרכבה 'בין לבין' של ב' צדדים, שזהו ה'נו"ן שיערי **בינה**', מקום של התבוננות.

אבל כשהאדם בוקע למעמקי הלב שלו שזה שער הנו"ן, והוא בוחר בשער הנו"ן שבלב, זה 'עמוק עמוק' מי ימצאנו' ובהגדרה מחודדת כמו שהוזכר זה המקום הפשוט שבנפש, ולכן מבואר בדברי רבותינו ששער הנו"ן שבלב הוא גבוה מהמוחין, שעל אף שבכללות מדרגת הלב נמוכה ממדרגת המוח, אבל כיון שהמוח הוא מקום של התבוננות בין ב' צדדים^ב, אבל

כידוע עד מאד מלשון חז"ל, אבל כשנמצאים במדרגת האלקות, אין כאן שני צדדים.

וזוהי תפיסת שער הנו"ן בנפש - כהגדרה כוללת מגדירים שיש שער הנו"ן דקדושה ויש שער הנו"ן דטומאה ומבינים שהנו"ן שערים דקדושה וכן להיפך בנו"ן שערים דטומאה זה בנוי ממדרגות מדרגות, אבל הרי ידוע לשון הראשונים ששער הנו"ן של קדושה הוא האלקות, ולכן הוא לא בגדר נברא כי הוא האלקות.

ולפי"ז בעומק ברור מאד - כל זמן שהאדם לא הגיע לשער הנו"ן שבנפשו, הרי שהוא לא מאמין גמור, כלומר, כשהוא נמצא בתפיסה של בחירה גם ביחס להאמנת אלקות, על אף שבמקום הבחירה אפשר לבחור בצד הטוב ולא בצד השני שזה הגדרת הרוח שבלב שבוחרת בצד אחד כנגד הצד השני כפי שנתבאר לעיל בהרחבה, אבל סוף סוף הוא בגדר 'בינוני', הוא עומד בין לבין של שני הצדדים ורק שהוא בוחר בצד הטוב של התיקון.

וכיון שתפיסתו היא תפיסת בינוני בשורש השורשים של האמנת אלקות, א"כ אמונתו איננה אמונה פשוטה אלא היא אמונה מורכבת, כיון שכשיש שני צדדים זה תפיסה של הרכבה^א, ואמנם הוא בוחר בצד הראוי של האמונה, אבל האמונה שלו בנפש ביסודה היא אינה אמונה פשוטה, וכששם נקודת שורשו, א"כ ברור שכל הענפים למטה הם בוודאי בתפיסה של הרכבה כמו שברור ופשוט.

^א שכנגד ההרכבה יש גם פירוד - 'אנוכי' לא יהיה לך'.

^א לא ביחס של נו"ן כנגד נו"ן זה לעומת זה שזה סוגיא לעצמה.

^ב ומצד כך יש את העבודה של "ויגעת היום והשבות אל לבבך" שההתבוננות הזו שהיא הידיעה בשכל מתפשטת ללב ע"י שהוא מתבונן בדברים ותוקע דעתו בזה גופא שיש שני צדדים ואת ההכרעה שחלה לצד אחד כפי מה שמוכרח אצלו.

מתגלה הפשוט בתכלית הפשיטות, ואז, מכח כך הוא יכול להוריד את אותה הארה של פשיטות ושל ודאות גם למדרגות התחתונות.

אצל רוב בני האדם, הוודאות שלהם היא או משכל או מטפשות, אבל גם כשהוודאות היא מכח השכל זה מכח התבוננות בין הצדדים והכרעה ברורה כצד אחד, אבל בעומק, כשהשורש של הוודאות מגיע מכח האור אין סוף ב"ה שהוא דבוק בהוויתו יתברך שמו שהיא הויה פשוטה, מכח אותה הארה, גם כשהוא לומד תורה הוא כבר רואה מהלך מסויים של פשיטות שמתגלה לו בתוך השני צדדים של הסוגיא, ואמנם כמו שברור, זה לא הארה שליומה, אבל ההארה של הפשיטות מאירה לו מחמת שזה שורש הוויתו שהוא דבוק בו ומכח כך זה מאיר לכל חלקיו.

וזה עומק העבודה של אמונה בבחינת "והחכמה מאין תמצא" שמגיעה מהמקום הפשוט העליון של הוודאות שבנפש, וזה עיקר שלימות בחירתו של האדם להגיע למקום שהוא בוחר במקום הפשוט, במקום המוחלט, בהויה הפשוטה הוויתו יתברך שמו.

מעמקי שער הנו"ן שבלב הוא הפשיטות של צד אחד שאין בו כלל שני צדדים ולכן, הוא למעלה מהמוחין.

תפיסת הבחירה של המ"ט שערים בבחינת 'פרשת דרכים' לעומת שער הנו"ן שמתגלה רק דרך אחת ישרה – מקום הפשיטות שבנפש

וזה בעומק ההגדרה של התנועעות אחרי השורש, וכמובן, ישנם מדרגות בהתנועעות אחרי השורש, אבל התפיסה הפנימית של ההתנועעות אחרי השורש היא מכח הפשיטות שבשורש אין בו אלא צד אחד.

הרי כאשר האדם הולך בדרך, אם יש לו רק דרך אחת לילך, ברור שהוא צריך ללכת בדרך הזו, אבל כאשר הוא מגיע לפרשת דרכים, יש לו שני צדדים והוא נצרך לבחור לאן לפנות, ומצד כך, כל עוד שהאדם לא הגיע לשער הנו"ן שבנפש, הרי שכל תפיסת הנפש היא תפיסה שכסדר הוא נמצא בפרשת דרכים בכל חייו, והרי שכסדר הוא במקום הבחירה אם ללכת לצד הזה או לצד הזה.

זה תפיסת הנפש לפני שער הנו"ן, תפיסת מקום הבחירה של פרשת דרכים, אבל "האלקים עשה את האדם ישר" ומצד כך אין פרשת דרכים ואין שני צדדים אלא רק דרך אחת ישרה, וזהו מקום הפשיטות בנפש, שער הנו"ן.

וכשהאדם בוקע למקום הפשיטות שבנפש, הרי ששורש כל הוויתו דבוקה בפשוט, בו יתברך שמו, משא"כ קודם לכן שאין דביקות גמורה.

וכשהאדם מגיע אליו יתברך שמו באמת,

בלבביפדיה עבודת השם - תמצית השיעור - ג'ויה 30:35

שלימות בחירתו של האדם לבחור במקום הפשיטות של הויתו יתברך שמו

זה בכללות כל צורת עבודת האדם, יש חלק למעלה מהשגתו - **נשמה**, יש חלק שהוא השיג - **נפש**, ויש חלק שהוא עכשיו עבודתו - **רוח**, שהוא מקום בחירתו. כאשר הוא בחר בטוב מכל הרוח, הוא הפך אותו לדבר המושג אצלו, כלומר הרוח השתלשל למדריגת נפש, והנשמה שהיתה מקיף לא מושג, השתלשל לפנימי למקום עבודתו ברוח [וזה אופן נוסף לוידעת היום והשבות אל לבבך, דהאופן הפשוט הוא להשיב ידיעת הנשמה שב- מוחין ללב, אך זה דרך נוספת שע"י שהופך את מה שנמצא במדריגת בחירה בלב למדריגת נפש, עי"ז המקיפים שלו שהם ידיעות הנשמה נכנסים אצלו לרוח שבלב]. וכאשר ח"ו האדם בוחר ברע, אזי מדריגת הבחירה שלו שזה הרוח שלו **נופל** למדריגת נפש, ומעתה בחירתו הוא במה שכבר היה מושג אצלו בנפש שכעת זה הפך לבחירה, ומה שהיה קודם לכן מקום בחירתו ברוח הפך למקיף בלתי מושג.

עד כאן עסקנו במדריגת הבחירה שברוח הפשוטה ששם הבחירה היא בין טוב לרע, מדריגת בינוני שזה וזה שופטן (ברכות סא:), כלומר שיש לו במדריגת בחירתו שני צדדים, טוב או רע ח"ו, והוא בוחר באחד מהם מתוך הכרעתו כמש"נ אצל אדה"ר **יְיִשְׁמְעֵנוּ אֵת קוֹל ה' אֱלֹקִים מִתְהַלֵּךְ בְּגִן לְרוּחַ הַיּוֹם**, אך למעלה מכך ישנה מדריגת בחירה עליונה יותר, והיא שהאדם בוחר ברוח העליונה שהיא בבחינת נחת רוח, וזו בחירה שאין שם מלחמה בין טוב לרע, אלא רק טוב, בחירה שאין בה שני צדדים, אלא אורח מישר, בבחירה הפשוטה האדם עומד כל הזמן בצומת הדרכים,

שורש הג'ויה, מבואר בחז"ל (ספר יצירה פ"ג ז') שכללות צורת קומת אדם מתחלקת לג' חלקים, שהם ראש בטן וג'ויה, שליש עליון - ראש, שליש אמצעי - ג'ויה, ושליש תחתון - בטן. ג'ויה היא מלשון גו - תוך, וביחס מסוים הג'ויה שהוא התוך והאמצע של הצורת אדם הוא העיקר שבו לעומת הראש והבטן שהם קצוות הדבר.

בלשון נוספת, כידוע **מלך ר"ת** - **מח לב כבד**, וזה מקביל לראש בטן וג'ויה, ובפשטות דברי רבותנו זה מקביל למקום הנר"ן, **הנפש** מקומה **בכבד** שזה מקביל **לבטן**, ה**רוח** מקומו **בלב** ובריאה שזה מקביל **לג'ויה**, וה**נשמה** נמצאת **במוח שב-ראש** האדם. ולפי"ז עולה שהעיקר שבאדם מצד הנר"ן זה הרוח, ולכאורה הנשמה היא יותר גבוה, אלא שידועים דברי הגר"א שכח הבחירה שבאדם נמצא ברוח שבלב, בנפש נמצא מה שהאדם השיג, ובנשמה זה מה שהוא עוד לא השיג, ועיקר האדם זה כח הבחירה לכן הרוח - הג'ויה הוא העיקר שבאדם.

בהגדרה כוללת הוית הרוח היא **תנועה**, ומאידך ישנה הבחנה של **נחת רוח**, וביחס למה שנתבאר, כאשר הדבר נמצא ברוח ויש בו בחירה אז הוא בתנועה, אין לו כעת מנוחה, אך כאשר הוא בחר בטוב הוא משיג את הרוח הזאת, והיא משתלשלת למדריגת נפש, מדריגת השגה ומנוחה, בבחינת שבת וינפש, שבת הוא זמן של מנוחה, ולכן מה שבמשך השבוע זה היה עבודה ובחירה בשבת זה הופך למדריגת נפש, זהו שבת ו**ינפש**, מדריגת נפש.

* חז"ל - שלש אמות אמ"ש בנפש (זכר ונקבה) ראש ובטן וג'ויה, וכו'.

שלימות בחירתו של האדם לבחור במקום הפשיטות של הויתו יתברך שמו

הלב הרגיל, ולכן כדי להשיג את זה נצרך לב טהור **בְּרָא לִי אֱלֹקִים יְרוּחַ נָכוֹן חֲדָשׁ בְּקֶרְבִּי**, צריך לברא לב חדש, כי בלב הרגיל א"א להשיג את שער הנ'. דמקום השער הנ' מתגלה בנשמה - נ' - שם נשמה, ולכן בכדי להשיגו בלב נצרך להתנו-עע אחר הנשמה, בבחינת הלך אחר לבו, בלשון הראשונים זה נקרא לבי אומר לי, המקום שממנו הלב אומר זה מקום שיש שם רק צד אחד מוח-לט, לא שני צדדים והכרעת ה**שכל**, ומבואר בר-בתינו שכשהרא"ש אומר ליבי אומר לי זה יותר גבוה מכל דברי הראש בכל הש"ס, וזה כי זה מגיע ממקום יותר עמוק בלב מקום שהדבר ברור ללא שום צד אחר, וזה ברור כ"כ עד שלא צריך ראייה כלל, כי ראייה צריך להביא במקום שלא רואים את הדבר, אך כשרואים את הדבר בבירור אי"צ ראייה. ראייה שיכת רק כאשר יש שני צדדים, במ-קום ששיך ספק, אז מביאים ראייה כצד אחד, אך כאשר הדבר בבחינת **ליבי ראה** הרבה חכמה, הלב משיג את כללות החכמה, שם אין את ההתפרטות, זהו המקום העמוק שבלב ששם האדם בוחר שלא יהיה לו שני צדדים.

לפי"ז נבין הגדרה נוספת, כידוע שורש כל המ-צוות כולם אֲנָכִי ה' אֱלֹהֶיךָ... לא יִהְיֶה לָךְ אֱלֹ-קִים אֲחֵרִים עַל פְּנֵי (שמות כ ב) - מצות האמנת האלוקות, בפשטות גם במצוה הזאת יש בחירה אם להאמין או לא ככל המצוות כולם, אך בעו-מק ארז"ל אנכי ולא יהיה לך בדיבור **אחד** נאמרו, כלומר שבמקום האנכי ה' אלווקיך מקום האמנת האלוקות הוא למעלה ממדריגת בחירה, כאשר האדם נמצא במדריגה התחתונה יש לו בחי-רה גם על נקודת האמונה, פוק חזי שיש גם את אלו שאינם מאמינים, אך כאשר מגיעים למקום האמונה יש שם רק צד אחד, זה נקרא תפיסה של שער הנ' בנפש, וזה לא עוד מדריגה ככל המד-ריגות, אלא כמו שמבואר בראשונים ששער הנ' הוא עצמו נקודת האלוקות ולכן הוא אינו נברא, ולפי"ז **כל עוד האדם לא הגיע לשער הנ' בנפשו**

דרך טוב וח"ו דרך רע, אך בבחירה העליונה הוא לא בצומת הדרכים אלא הולך תמיד ישר, וזה ע"י שרוחו של האדם מתנועעת אחר השורש, אחר נשמתו, כלומר שהוא בוחר בנשמה, ואז הוא מת-נועע אך לא בין טוב לרע אלא רק אחר הטוב אחר שורשו כברזל אחר אבן השואבת, וכבן החושק לאביו, ואינו נמצא כל הזמן בתוך המלחמה בין הטוב לרע, אלא נע אחר השורש באופן תמידי. וכמו שנתבאר שכאשר האדם נופל, הוא משפיל את מדריגת הרוח למדריגת נפש, כך גם להיפך כאשר האדם בוחר לגמרי בטוב כך הוא מעלה את מדריגת רוחו למדריגת נשמתו, בלשון רבותנו זה נקרא **לבחור שלא לבחור**, ובלשון פשוטה זה נקרא **להשליך את הבחירה לקב"ה**, ובלשון נוספת - **לבחור באמונה**, שהוא חי בלבו שהכל נעשה ע"י השי"ת והוא אינו בוחר כלל.

בלשון דקה יותר, האמונה היא תמיד בבחינת מקיפין לאדם, יש מציאות שהרוח מתנועע אחר השורש כי האור של האמונה הופך להיות מציאות פשוטה, כמו שברזל טבעו להמשך אחר אבן השואבת, כך כשהרוח בוחרת במעמקי הלב של עצמו הוא נמשך בטבעיות אחר הנשמה, ונ-באר, בלב של האדם ישנו יצה"ט שזה המ"ט פנים טהור, ויש יצה"ר שזה המ"ט פנים טמא, אך בשער הנ' שבלב שם אין ב' צדדים זה כנגד זה, אלא או שער הנ' דקדושה שהוא למעלה מהבחירה, או שהוא בשער הנ' דטומאה שכל באיה לא ישובון, [והם ב' מקומות נפרדים בעצם, דלא כמו המ"ט שערים שהם זה כנגד זה], ובחירת האדם היא רק להגיע לשם, לבחור לצאת מהמ"ט שערים שבלב לשער הנ' שבלב, אך כשהוא שם אין לו שני צדדים, בשער הנ' לא שייך בחירה.

שער הנ' שמתגלה בלב אינו מדריגת רוח כפ-שוטו, דשער הנ' לא נברא (כמבואר ברמב"ן) זה אור שהוא למעלה מהבריאה, זה נקרא מקיפין, וא"כ שער הנ' הוא אינו במדריגת הלב שיש בו שני צדדים, יצה"ט ויצה"ר, הוא למעלה ממדריגת

שלימות בחירתו של האדם לבחור במקום הפשיטות של הויתו יתברך שמו

בפשוט, ואז יש לו כח להאיר את המדריגות האלו של הוודאות והפשיטות גם למדריגות התחתונות, וזה מאיר לו גם בלימודו שהוא רואה מהלך של פשיטות שמתגלה בין מהלכי הסוגיא, (אף שזה לו בשלימות) זה עומק העבודה של אמונה בבחינת הַחֲכָמָה מֵאֵין תַּמָּצָא שמגיע ממקום הפשיטות והוודאות שבנפש, וזה עיקר שלימות בחירתו של האדם לבחור במקום הפשיטות של הויתו יתברך שמו.

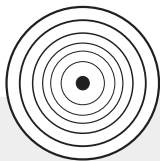
יש לשים לב שתמצית זו הינה טעימה בלבד מן השיעור ופחותה באין ערוך משמיעת השיעור עצמו.

[נושאי השיעור: ראש, בטן, גויה, נפש, רוח, נשמה, מלך, מח, לב, כבד, השגה, בחירה, מקיפין, תנועה, נחת, גו, תוך, פשיטות, הרכבה, בינה, טוב, רע, אמונה, ישר, שער הנ', מט שערין, הויה, מוחין, ראייה, ספק, צדדים, אמצע, תוך, קצ' וות, שבת, מנוחה]

הוא אינו מאמין גמור, והוא אינו דבוק בודאי, כי הוא נמצא בנקודת הבחירה גם ביחס להאמנת האלוקות, ואז האמונה בנפשו היא אינה פשוט טה, אלא היא מורכבת משני צדדים, אך כאשר האדם מגיע לשער הנ' ביחס לעבודת הנפש, שם הוא במקום שאין שני צדדים, אלא הכרת אלו־קוּת באופן של פשיטות, ובמקום הזה צריך האדם לבחור בשער הנ' ולא במ"ט, כי מי שבחר במ"ט אין לו את כח הפשיטות הגמורה בלב, אלא הוא חי בכח הבינה שהוא התבוננות והרכבה ובין לבין, מ"ט שער בינה, אך כאשר האדם בוקע למעמקי השער הנ' שבלב שהוא המקום העמוק עמוק מ"י ימצאנו, שם הוא מגיע למקום הפשוט ביותר.

ולכן מבואר ברבותינו שהמקום הזה הוא יותר גבוה מהמוחין, וזה כי גם במוחין יש שני צדדים, ואף שהוא משיב את זה ללב כצד אחד מוכרח, אך זה עדיך מורכב מב' צדדים, אך שער הנ' שבלב הוא למעלה מהמוחין כי הוא הפשיטות של הצד אחד שאין בו כלל שני צדדים, וזה נקרא בעומק להתנועע אחר השורש (במדריגה העליונה), וע"ז נאמר הָאֱלֹקִים אֶת הָאָדָם יִשְׂרָאֵל (קהלת ז כט) שאין כאן ב' דרכים וכל חייו הוא בפרשת דרכים, אלא ישר, דרך אחת ישרה שזהו מקום הפשיטות שב־נפש, וכשהאדם נמצא שם אז כל הויתו דבוקה

מדריגת	נפש	רוח	נשמה
מקום משכנם	כבד	לב	מח
מקומם בצורת אדם	בטן	גוֹיָה	ראש
מהות המדריגה	מדריגתו המושגת	מקום הבחירה והעבודה	למעלה מהשגתו מקיפון

צורת אדם

השיעור הבא יעסוק:
שערות האוזן

יום שלישי יב' אלול תשפ"ו
רח' הרב בלוי 33 ירושלים
20:30

לאזנה לשיעור בקול הלשון

USA 605-313-6660 ♦ ישראל 073-295-1245

ומקישים: כוכבית [*] סולמית [#] -<
[xxxxxxx] -< סולמית [#]

צורת אדם 001 יסודות כלליים בצורת אדם	35060279
צורת אדם 002 מבנה הגולגלת	35332044
צורת אדם 003 גולגלת-חלל-אוויר-מוחין	35864656
צורת אדם 004 אופני שורשי צורות המחשבה	35949634
צורת אדם 005 מח חכמה	36092633
צורת אדם 006 מח בינה	36345017
צורת אדם 007 מח דעת	37279529
צורת אדם 008 עיניים-ראייה	37323050
צורת אדם 009 אוזניים-שמיעה	37391066
צורת אדם 010 חוטם-חוש הריח	38119459
צורת אדם 011 פה דיבור	38424100
צורת אדם 012 עורף	38489170
צורת אדם 013 צוואר	38603719
צורת אדם 014 מצח	38953647
צורת אדם 015 זקן	39091166
צורת אדם 016 גרון	39831851
צורת אדם 017 חיך	40075566
צורת אדם 018 לשון	40224569
צורת אדם 019 שיניים	40300698
צורת אדם 020 שפתיים	41106107
צורת אדם 021 פאת הראש	41789682
צורת אדם 022 פאת הזקן	41893582
צורת אדם 023 הגוונים שבעין	41977941
צורת אדם 024 בת העין	42117793
צורת אדם 025 עפעפים	42105203
צורת אדם 026 רסים	42186343
צורת אדם 027 גבות	42261759
צורת אדם 028 גלגל העין	42293856
צורת אדם 029 אוזן אליה	42437051
צורת אדם 030 אוזן תנוך	42559947
צורת אדם 031 אוזן נקב האוזן	42635641

קו ישיר לשמיעת
שיעורי מורנו הרב שליט"א
'ב'קול הלשון'
ישראל 073.295.1245
USA 605.313.6660

רכישת ספרי הרב
ספרי אברמוביץ
משלוח ברהבי העולם
03.578.2270
USA 605.313.6660
books2270@gmail.com

לקבלת העלון
בדוא"ל
bilvavi231@gmail.com
לקבלת העלון
בפקס 03.548.0529

כל הזכויות שמורות ©
'בלבבי משכן אבנה'
טלפון 052.763.8588
פקס 03.548.0529
bilvavi231@gmail.com